

РЕШЕНИЕ

№ 25647

гр. София, 28.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в
публично заседание на 11.07.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **5628** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Б. Б. С., гражданин на Н., чрез адвокат Г. П. срещу отказ от 05.05.2025 г. за издаване на виза тип „D“ на първи секретар, Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], С. А..

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби. Инвокират се доводи за нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ и чл. 6 от АПК. Според жалбоподателя, същият е представил всички необходими документи за издаване на исканата виза тип „D“, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, но въпреки това визата е отказана. Посочва се, че Б. Б. С. има сключен трудов договор с български работодател „ЗИВ“ ЕООД, което оправдава целта на планирания престой. Работодателят от своя страна е представил и изискуемите по Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност (ЗТМТМ) документи, които сочат ясно намерението на жалбоподателя да работи в страната. Проведена е успешна съгласувателна процедура с Агенцията по заетостта, която е валидирала сключения трудов договор, след като Дирекция „Миграция“ – МВР не е изразила отрицателно становище и не е прекратила съгласувателното производство. Твърди се, че в отказа липсва точно описание на фактическите предпоставки, дали възможност на административния орган да постанови оспорения акт. Не е посочено, каква е точно информацията, чиито анализ е довел до извода, че чужденецът не е доказал целта и условията на заявеното пребиваване и че няма да напусне страната в срока на разрешения му престой. Тези обстоятелства лишават оспорващия да разбере, защо точно, поисканата виза му се отказва, за да може да организира пълноценно защитата си.

По време на проведените по делото открити заседания оспорващият не се явява и не се представлява. От пълномощника му адвокат П. са постъпили писмени бележки, в които жалбата се поддържа. Към изложените вече аргументи се прибавя и твърдението, че за чужденецът е било осигурено жилище, в което да бъде настанен по време на престоя му в страната. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът не се явява и не се представлява. От пълномощника му юрист А. е представено писмено становище, в което жалбата се оспорва. Твърди се, че в случая се касае за фиктивност на твърдените трудови взаимоотношения, като целта е да се заобиколи миграционното законодателство. Сочи се, че правото на достъп до територията на дадена страна не е субективно право и че държавните членки са запазили своя суверенитет в областта на миграцията и визовия режим.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

С писмо рег. № 536400-7421 от 23.01.2025 г. Дирекция „Миграция” – МВР е уведомила „ЗИВ” ЕООД и Директора на Дирекция „К. отношения”, М., че за пет лица, граждани на Н., между които и Б. Б. С., има предоставен достъп да пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D”.

Със заявление, подадено на 06.04.2025 г. в посолството на Република България в [населено място], С. А., Б. Б. С., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: 1. паспорт на Б. Б. С., издаден от компетентните непалски власти, 2. Полица за сключен договор за медицинска пътна застраховка за периода 05.03.2025 г. до 18.04.2026 г., с лимит на покритие 50 000 щатски долара, 3. Резервация с електронен билет за полет по маршрут заминаване Р. – Д. – С. на 19.04.2024 г., 4. Трудов договор от 24.11.2024 г., сключен между „ЗИВ” ЕООД и Б. Б. С., съгласно който последният е назначен на длъжност общ работник в промишлеността, с място на изпълнение на длъжността завод ЗИВ, [населено място]. Посочените трудови задължения на работника са да подпомага работата на машинните оператори, да пренася стоки, оборудване и материали и да изнася готови изделия, да товари колички и превозни средства, да почиства машини и т.н. Договорът влиза в сила след издаване на единно разрешение за пребиваване и работа на основание чл. 24и от ЗЧРБ. Работодателят се задължава да осигури жилищно настаняване на работника. 5. Нотариално заверена декларация, подписано от представляващия „ЗИВ” ЕООД, видно от която, дружеството притежава недвижим имот, находящ се в [населено място], [улица], където ще бъдат настанени двадесет работника, включително и Б. Б. С., 6. Автобиография на Б. Б. С., описваща неговия професионален опит, 7. Сертификат за липса на криминални прояви на Б. Б. С., издаден от компетентните власти на С. А., 8. Извлечение от банковата сметка на Б. Б. С., издадено от А. Б., С. А., видно от което същият за периода м. 11.2024 г. до м. 04.2025 г. е имал различни постъпления в саудитски риали, най-вече от заплата.

Разглеждайки подаденото заявление, компетентният административен орган е намерил, че предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Като доказателства по делото са приети Заповед № 95-00-26 от 16.11.2025 г., с която Министерът на външните работи, на основание чл. 34 от Наредбата за условията за издаване на визи и

определяне на визовия режим, наричана за краткост по-надолу, само Наредбата, е определил длъжностните лица, които вземат решения за отказ за издаване на виза на основание чл. 10 от Закона за чужденците и Заповед № 4/21.04.2024 г. на посланика на Република България в [населено място], С. А., с която В. Б., първи секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството посолството на Република България в [населено място], С. А., е определен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри за отказ за издаване на виза.

Като доказателство по делото е прието писмо № М-6904 от 25.05.2025 г., подписано от Заместник-председателя на Държавната агенция „Национална сигурност“ (ДАНС). По повод на проведена съгласувателна процедура във връзка с подадено от Б. Б. С., гражданин на Н., заявление за издаване на виза тип „D“, апликантът не е идентифициран като заплахата за националната сигурност. От друга страна по време на интервюто със заявителя с консулското длъжностно лице са констатирани различия между изявленията и трудовия му договор. Работодателят не е поел задължение за поемане на транспортните разходи на чужденеца, което прави несигурно напускането на страната след изтичане на определения срок. Лицето получава по-висока заплата в С. А., от тази, която евентуално би получавало в България. На основание на изложеното е направен извод, че целта на пътуването е незаконна миграция, поради което ДАНС изразява отрицателно становище за издаване на виза.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Няма данни, за точната дата на връчване на оспореният отказ на Б. Б. С., поради което следва да се приеме, че подадената, директно в АССГ жалба на 20.05.2025 г. (вх. № 12395) е в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от В. Б., първи секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството посолството на Република България в [населено място], С. А., който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

В случая обжалваният административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. Посочени са правните основания - чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ и са изложени кратки фактически основания – „лицето не е доказало по категоричен начин своите намерения в Република България. Има разминаване между направените заявления и предоставените

документи. От представените документи няма яснота, как лицето ще напусне Република България, след изтичане на срока на договора. Забрана ДАНС“.

В разглеждания казус е безспорно, че Б. Б. С. е подал искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" могат да получат чужденци, които отговарят на условията за получаване на достъп до пазара на труда съгласно българското законодателство и притежават виза по чл. 15, ал. 1 или разрешение за пребиваване, издадено в съответствие с Регламент (ЕО) № 1030/2002.

Съгласно ал. 4 на посочената разпоредба (в приложимата редакция към момента на подаването на заявлението за издаване на виза), заявление за издаване на разрешение по ал. 1 се подава в дирекция "Миграция" или в отдел/сектор/група "Миграция" при областните дирекции на Министерството на вътрешните работи от работодателя или упълномощено от него лице или лично от чужденеца, когато има разрешение за продължително пребиваване, като заявлението се подписва и от работодателя. Когато чужденецът има разрешение за продължително пребиваване, срокът за подаване на заявлението е до два месеца преди изтичане на пребиваването му. При подаването на заявлението на заявителя се предоставя информация относно всички документи, необходими за получаване на разрешението, включително за произтичащите от него права и задължения за чужденеца.

В ал. 5 на чл. 24и от ЗЧРБ са посочени всички документи, които следва да бъдат подадени със заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа".

Дирекция „Миграция“, извършва проверка на документите и в случай, че намери, че те са представени в пълнота и съдържанието им отговаря на изискванията за издаване на исканото разрешително, тя ги изпраща по електронен път на Агенцията по заетостта. Заявленията и приложените документи се изпращат по електронен път и на Държавна агенция "Национална сигурност", която в срок до 14 дни изпраща писмено становище по чл. 41, ал. 1, т. 2 от Закона за Държавна агенция "Национална сигурност" (чл. 24 и, ал. 11 от ЗЧРБ, в приложимата редакция).

Според чл. 24и, ал. 12 от ЗЧРБ, в срок до 15 дни от постъпването на преписката по ал. 11 Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта относно наличието или липсата на основание за предоставяне на достъп до пазара на труда.

След приключване на съгласувателната процедура, когато заявлението по ал. 4 е подадено от работодателя или упълномощено от него лице, дирекция "Миграция" изпраща по електронен път на работодателя съобщение в тридневен срок от постъпването на положителни становища по ал. 11 и 12, в което се посочва, че за чужденеца са налице основания за предоставяне на достъп до пазара на труда. Съобщението се изпраща и до дирекция "К. отношения" при Министерството на външните работи (чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ).

Анализът на събраните доказателства, направен в контекста на цитираните правни разпоредби, не дава възможност на настоящият съдебен състав да се съгласи с мотивите, изложените в оспорения административен акт по следните съображения.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в нормата на чл. 24и от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат са описани в ЗЧРБ и правилника за прилагането му.

В разглеждания казус е безспорно, че работодателят „ЗИТ“ ЕООД има сключен валиден трудов договор с Б. Б. С., описан подробно по-горе.

Видно от писмо рег. № 536400-7421 от 23.01.2025 г., съставено на основание чл. 24и, ал. 14 от ЗЧРБ, Дирекция „Миграция” – МВР е уведомила „ЗИВ” ЕООД и Директора на Дирекция „К. отношения”, М., че за пет лица, граждани на Н., между които и Б. Б. С., има предоставен достъп да пазара на труда на основание чл. 24и от ЗЧРБ, съгласно становище на Агенцията по заетостта, за срок от три години. Лицата следва до 20 дни от получаване на това съобщение да подадат документи за издаване на виза тип „D”.

Тоест в разглеждания казус, във връзка с подаденото заявление от работодателя „ЗИТ” ЕООД, по отношение на издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа" на Б. Б. С., е проведена успешна съгласувателна процедура и на чужденецът е предоставен достъп до пазара на труда.

На Б. Б. С. е осигурено настаняване, в притежавано от работодателя жилище и видно от представената декларация предлаганите условия на труд и заплащане не са били по-неблагоприятни от условията за български граждани за съответната категория труд.

От друга страна е вярно, че заявленията за издаване на разрешение за продължително пребиваване и работа тип "Единно разрешение за пребиваване и работа", заедно с приложените към тях документи се изпращат за становище на ДАНС, която съгласно чл. 41, ал. 1, т. 2 от ЗДАНС, осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България.

В случая ДАНС е изразила отрицателно становище, по отношение на издаването на виза тип „D” на Б. Б. С..

Без съмнение, според чл. 4, ал. 1, т. 14 от ЗДАНС, Държавна агенция "Национална сигурност" извършва дейности за защита на националната сигурност от посегателства, насочени срещу националните интереси, независимостта и суверенитета на Република България, териториалната цялост, основните права и свободи на гражданите, демократичното функциониране на държавата и гражданските институции и установения в страната конституционен ред, свързани с миграционни процеси.

Съдът не възприема мотивите на ДАНС, послужили за издаването на отрицателно становище, защото те не са свързани със защитата на националната сигурност, каквато е основната функция на агенцията, а се базират на хипотези, предположения и несъществуващи обстоятелства.

Никъде в преписката не се съдържат данни за проведено с Б. Б. С. интервю, за да може да се приеме, че са констатирани различия между изявленията и трудовия му договор.

Вярно е, че работодателят не е поел задължение за поемане на транспортните разходи на чужденеца, но това не прави несигурно напускането от чужденеца на страната след изтичане на определения срок, защото същият си е запазил електронен самолетен билет, за което очевидно има средства, видно от приложеното банково извлечение. От друга страна, предвид на факта, че на същия е предоставено право да работи на територията на страната срещу възнаграждение за срок от три години, е логично той да има налични средства, с които да заплати транспортните разходи, свързани с напускането на страната, след изтичането на тригодишния му разрешен престой.

Правно неразбираеми и неотнормирани към преценката за издаване на исканото разрешително, са изложените мотиви, свързани с констатацията, че лицето получава по-висока заплата в С. А., от тази, която евентуално би получавало в България.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е

обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо не кредитира многото представени и описани по-горе писмени документи и защо е приел, че по отношение на кандидата за виза предоставената информация относно обстановката, целта и условията на планирания престой не е надеждна и защо има основателни съмнения, че лицето ще напусне територията на държавите членки преди изтичането на визата.

Безспорно мотивите на административния акт имат за цел да обективират волята на неговия издател, както и обстоятелствата, обосноваващи постановяване на акт с определено съдържание. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, административният орган може да откаже издаването на краткосрочна виза, когато гражданинът на третата страна не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит и когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Настоящият съдебен състав счита, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към разглеждания казус, в контекста на приложените към заявлението доказателства, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените изводи, базирана на конкретни фактически предпоставки.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и чл. 24 от ЗЧРБ (независимо, че последното основание не изрично упоменато в оспорения отказ) са общо и бланкетно формулирани. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. Освен това в случая е безспорно установено, че в настоящата хипотеза не става въпрос за съображения, които засягат националната сигурност. В този смисъл е и константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

За пълнота съдът намира, че следва да отбележи, че изразеното от ДАНС отрицателно становище няма пряко отношение към заявлението за издаване на виза тип „D“, най-малкото защото в ЗЧРБ не съществува разпоредба, която да обвързва това становище с волеизявлението на компетентното консулско длъжностно лице. При положение, че Дирекция „Миграция“ – МВР – държавният орган, ангажиран пряко по силата на закона да упражнява административен контрол върху чужденците и да следи за спазване на

миграционното законодателство е преценила, че по отношение на Б. Б. С. не е налице миграционен риск, не може да се приеме, че отрицателното становище на ДАНС, която е пряко ангажирана преди всичко със защита на националната сигурност, би имало решаващо значение в случая. По друг начин би стоял въпросът, ако кандидатът е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, какъвто очевидно той не е.

В тази връзка е още по-необоснован и неразбираем мотива, изложен в оспорения отказ, че е налице „забрана от ДАНС“. Агенцията нито е налагала, нито е изразявала становище за налагане на някакъв вид принудителна административна мярка спрямо Б. Б. С..

По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на В. Б., първи секретар, Завеждащ Консулска Служба при посолството на Република България в [населено място], С. А., за ново разглеждане на подаденото от Б. Б. С., гражданин на Н., искане за издаване на виза тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

По отношение на направените разноси, предвид на факта, че оспорващия, чрез процесуалния си представител е поискал присъждането на такива, съдът дължи присъждането им. Съдът съобрази представените документи за платеното адвокатско възнаграждение, от които се установява, че адвокат Г. П. е получил не 1000 лв., а 500 евро, поради което на оспорващия следва да бъде присъдена сумата от 500 евро, платено адвокатско възнаграждение и 10 лв., внесена държавна такса.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, **Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,**

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Б. Б. С., гражданин на Н., чрез адвокат Г. П. отказ от 05.05.2025 г. за издаване на виза тип „D“ на първи секретар, Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], С. А..

ВРЪЩА делото като преписка на първи секретар, Завеждащ Консулската служба при посолството на Република България в [населено място], С. А. за ново разглеждане на направеното от Б. Б. С. искане за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на Б. Б. С., гражданин на Н., на основание чл. 143, ал. 1 от АПК сумата от 10 (десет) лева, представляваща платена държавна такса и 500 евро, платено адвокатско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.